

והא רבא הוא דאמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו –

But it is רבא who maintains that בפ"נ was instituted since there are no witnesses available to authenticate the signatures.

OVERVIEW

The גמרא teaches us that a גט which is sent within מחוזה requires בפ"נ. There is a disagreement whether this is only מערסא לערסא as רבא בר אבבה maintains, or even משכונה לשכונה as רב ששת maintains, or as רבא states even שכונה באותה שכונה. The גמרא challenges רבא; how can he maintain that in מחוזה one is required to say בפ"נ; it is in the same city and certainly there are לקיימו?!! תוספות will be discussing this question, and why the גמרא asks it only on רבא and not also on רב ששת ורב אבבה. Finally תוספות will explain what the גמרא answers.

תוספות asks:

קשה דמשמע דאי הוה סבר רבא לפי שאין בקיאים לשמה הוה ניחא ליה -

There is a difficulty in understanding this question, for it seems that if רבא would have maintained that the reason for saying בפ"נ would be because they are not acquainted with the requirement of לשמה, the גמרא would have been satisfied¹ that רבא requires בפ"נ even in the same שכונה -

ואמאי והא מחוזה מבבל היא דבקיאים לשמה -

But why is this so; מחוזה is part of בבל where the people are לשמה. Why would רבא require them to say בפ"נ (even) in the same שכונה?!

תוספות answers:

ויש לומר דשמה לגיטין וליוחסין לא חשיבי מבבל דשכיחי בה גרים -

And one can say; that perhaps concerning the laws of גיטין and lineage² the city of מחוזה was not considered part of בבל because converts are common there. The converts are presumably not לשמה (and the inhabitants are [therefore] of questionable lineage).

כדמשמע פרק בתרא דקידושין (דף עג,א) גבי רבי זירא דדריש במחוזה גר מותר בממזרת -
As is indicated in the last פרק of קידושין concerning the episode with

¹ The s'gמרא's question was; how can רבא require בפ"נ in the same שכונה, since he maintains the reason of קיום. This infers that if he would maintain the reason of לשמה, there would be no contradiction.

² This is referring to the legal status the inhabitants of a locale have, in regard to whom they may marry.

³ **ממזרת that a גר may marry a זירא, who taught in מחוזא**

משמע דאין זה עיקר יחס של בבל -

⁴ **This indicates that מחוזא was not of the noblest lineage of בבל.** Therefore had בפ"נ maintained the reason of לשמה, it would have been understood why he requires רבא even בקיאין לשמה, since the בני מחוזא are not שכונה ⁵.

anticipates a question:

והוא הדין דהוה מצי למיפרך לרבה בר אבוב ורב ששת -

And it is equally true that the גמרא could have asked the same question (that it asks on רבא) **on רבה בר אבוב and רב ששת**; why do they require מערסא בפ"נ **רב ששת**; why do they require מערסא or לערסא respectively, since they also maintain the טעם of קיום.

goes on to explain how we know that רבא בר אבוב ורב ששת both agree that בפ"נ is on account of קיום.

דעל כרחך סבירא להו נמי כרבא דאמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו -

For we must conclude that they too agree with רבא who maintains that **עדים מצויין לקיימו (only) on account that there are no** **דאי משום דאין בקיאין לשמה והני לא גמירי אפילו באותה שכונה נמי יצריכו -**

For if they maintain that בפ"נ was instituted (also) on account that some **people are not** **בקיאים לשמה, and these people of מחוזא are not versed in** **לשמה, then they should require בפ"נ even in the same שכונה**, if they assume that the people of מחוזא are not בקיאין לשמה. Since they do not require שכונה בפ"נ באותה שכונה, this proves that they do not maintain the reason of לשמה, only of קיום. ⁶ The question on מערסא לערסא בפ"נ in the same city then is; why do they require בפ"נ רבא בר אבוב ורב ששת or משכונה לשכונה. There are seemingly לקיימו.

Why indeed does not the גמרא ask this question on רבא בר אבוב and רב ששת?!

replies:

³ The תורה states: 'לא יבוא ממזר בקהל ה'. Therefore גרים who, according to זירא, are not part of קהל ה', are permitted to marry ממזרים. He taught this in מחוזא because גרים were prevalent there.

⁴ Otherwise why was it so important for the גמרא to tell us that זירא taught this rule specifically in מחוזא. Others say that the proof is from the conclusion of the גמרא in קידושין which states, that upon hearing this דרשה from זירא, the people stoned him with their אתרוגים. The people of מחוזא, who were גרים, were insulted that he considered גרים not part of קהל ה' and therefore permitted to marry ממזרים.

⁵ See לעיר במדינה אחת (only) רבה בר אבוב, that רש"י ב,ב ד"ה א"נ באותה מדינה. This seems to be at odds with what תוספות infers here. Perhaps רש"י ותוס' go concerning the interpretation of דאצרוך. See following footnote # 6. See 'Thinking it over' # 4.

⁶ Once תוספות has inferred that the חשש of לשמה would require בפ"נ even באותה שכונה, then we may assume that רבא בר אבוב ורב ששת do not maintain the טעם of לשמה. See previous footnote # 5.

אלא דניחא ליה למיפרך מרבא דאית ליה בהדיא הכי -

However the גמרא **prefers to ask the question from רבא, for he clearly states** that בפ"נ is on account of קיום. We do not need any inferences, as by רבה בר אבובי ורב ששת.

גמרא continues and explains the answer of the תוספות:

ומשני שאני בני מחוזא דניידי -

The גמרא **answers its question in the following manner: The people of מחוזא are unusual** in that **they continually travel** away from the city -

לכך מצריך רבה בר אבובי מערסא לערסא שהולכין להן מכירי החתימות -

Therefore מערסא לערסא in גט is sent בפ"נ when a גט is sent רבה בר אבובי **requires** בפ"נ **because those people, from the ערסא where the גט was sent from, who recognize the signatures, leave** מחוזא -

קודם שתודע הליכתן לבני ערסא אחרת ומתוך כך אין נזהרים לקיים שטרם -

Before their departure becomes known to the residents of the other ערסא where the גט was received, **and therefore the people who received the גט are not forewarned to be** שטרם **or** גט -

קודם הליכתן -

before they depart. Once the מכירי החתימות, from the ערסא from where the גט was sent, depart, we have no way to be שטרם מקיים.⁷

אבל משכונה לשכונה לא הוה מצריך -

However, when a גט is sent משכונה לשכונה in the same ערסא, then רבה בר אבובי **would not require** בפ"נ -

דבכולא ערסא יודעין כל אחד בהליכת חבירו ומבקשת האשה קיום קודם הליכתן -

For in the entire ערסא, even in the various שכונות in the ערסא everyone is aware when their colleagues depart and the woman who received the גט will request קיום before their departure.⁸

ורב ששת חושש אפילו באותה ערסא -

And רב ששת is concerned even in the same ערסא. If the גט was sent משכונה לשכונה they will not be aware when the בני שכונה, from where the גט was sent, will depart.

⁷ It would seem that only the בני ערסא from where the גט was sent are מכירי החתימות. See the following footnote # 8.

⁸ בפ"נ משכונה לשכונה we do not require רבה בר אבובי because in the same ערסא many of the בני ערסא recognize the חתימות of the other בני ערסא even from a different שכונה. Since תוספות did not say this, it seems that even the people of the same ערסא do not recognize the חתימות of בני שכונה אחרת. Only the people of the same שכונה (generally) recognize each others חתימות. Therefore תוספות says that even though only the בני שכונה know the חתימות, nevertheless since all the בני ערסא are aware when anyone leaves, she will request קיום before they leave.

She may therefore miss the opportunity to be גט from the other בני שכונה מקיים.

ורבא אפילו באותה שכונה:

And רבא was concerned **even in the same שכונה**, that the אשה will not know when the מכירי החתימות will depart.⁹

SUMMARY

The גמרא assumes that in מחוזא they are not לשמה בקיאי, since there are many גרים living there. This explains the question on רבא; how can he maintain that in מחוזא one is required to say בפ"נ, if רבא maintains that the reason for בפ"נ is קיום. For if רבא would agree that the reason is לשמה we would have understood why in מחוזא he requires בפ"נ.

The גמרא asked on רבא only, even though the same question applies to רבה בר אבוא as well, since he clearly states the opinion of קיום.

מחוזא since the people of מחוזא בפ"נ all require רבה בר אבוא, רב ששת ורבא depart the city frequently and those that know the העדים החתימות may depart before the woman will be aware of their departure. רבה בר אבוא maintains that only מערסא לערסא are we unaware, רב ששת maintains that even משכונה we are unaware and רבא adds that even באותה שכונה we may be unaware when the מכירי החתימות will depart; leaving us without the ability to be גט the מקיים.

THINKING IT OVER

1. What are the differences between רש"י and תוספות in the interpretation of: ¹⁰שאני בני מחוזא דנידי?
2. What are the advantages of either interpretation?
3. Must תוספות agree partially with רש"י's interpretation?
4. Explain what may be the לשיטתם of רש"י ותוס' mentioned in footnote # 5.

⁹ It seems that רבא is חושש that the entire בני השכונה who are מכירי החתימות may leave before she realizes it, and there will be no one left to be גט the מקיים.

¹⁰ See נה"מ.